

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנסתר לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויקהל פקודי ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

כֹּהֵן גָּדוֹל מְשַׁמֵּשׁ בְּשֵׁמוֹנָה בְּגָדִים

כֹּהֵן הַמֶּלֶךְ שֶׁשְּׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ נִמְצָא בָהֶם. הַבְּאֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֶל סֵלִם', מֵהַזְהָר (פְּקוּדֵי רֵלֵא): שֶׁהַחֲשׁוֹן וְהָאֶפֶוד מִסְמְלִים עוֹלָם עֲלִיוֹן וְעוֹלָם תַּחְתּוֹן, שְׁמֻחֲבָרִים עַל יְדֵי פִתִּיל תְּכֵלֶת וְטַבְּעוֹת, בְּבַחֲיִנַת אוֹפְנִים וְחִיּוֹת. וּבְאֲרֹנוֹ שֶׁהַפִּתִּיל תְּכֵלֶת מִסְמֵל אֶת הַחִיּוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת חוּטִים, וְהַטַּבְּעוֹת מִסְמְלוֹת אֶת הָאוֹפְנִים. נִרְאֶה דָּזָה אוֹמֵר הַזְהָר שֶׁמֵּהֲזָקוֹן נִמְשָׁךְ הַשֶּׁפַע לְבְּגָדִים שֶׁל הַכֹּהֵן גָּדוֹל, "עַל פִּי מְדוּתִיו", דֵּהֲזָקוֹן מִסְמֵל אֶת הָעוֹלָם שְׁלִמְעֵלָה, וּמִמֶּנּוּ יוֹרֵד הַשֶּׁפַע לְעוֹלְמוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת שְׂאֵר בְּגָדִים, עַד שְׁמֻגִיעַ לְאֶפֶוד, וּמִמֶּנּוּ לַחֲשׁוֹן, שֶׁמִּסְמֵל אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן כְּדַבְּאֲרֹנוֹ בְּמֵאֵמֶר שֵׁם. וְכֵן מוּבָא בְּלִקְ"ת לְהָאֲרִיז'ל (פ' תוֹלְדוֹת ע' פב) "יֵרֵד עַל פִּי מְדוּתִיו" פְּרוּשׁ עַל מִדַּת י"ו שֶׁהֵם שְׁעָרוֹת, שֶׁהֵם י"ו. רוֹאִים שֶׁבְּגָדֵי כֹהֵן מִסְמְלִים אֶת הַשְּׁעָרוֹת שֶׁיּוֹרְדוֹת מֵהִ' הַמִּסְמְלֵת אֶת הַשֶּׁמֶן ל'ו' הַמִּסְמְלֵת אֶת הַתַּפְּאֶרֶת. נִרְאֶה דְּבָגָד הַצִּיץ שֶׁהִיָּה הַבְּגָד הַשְּׁמִינִי שֶׁל הַכֹּהֵן גָּדוֹל בְּסִדְרָ לְבִישֵׁת הַבְּגָדִים, (ע' בְּרַמְב"ם ה' כְּלֵי הַמִּקְדָּשׁ פ"י ה"ג) סִמֵּל אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁל בְּגָדֵי כֹהֵן הַכֹּהֵן לְשִׁמְיָנוּ, דְּבָגָד זֶה הִיָּה קֶשֶׁר לְרֹאשׁ הַמִּסְמֵל אֶת הַשְּׁמִינִי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שְׁבַת סג:) צִיץ כָּמִין טַס שֶׁל זָהָב, וְרַחְבּוֹ שְׁתֵּי אַצְבָּעוֹת, וּמְקַף מְאוּזָן לְאוּזָן. וְאִזּוֹן מִסְמְלֵת אֶת הַשְּׁמִינִי. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרָ 'אַמוֹנַת עֵתִיךְ' (תש"ס ע' קכא) שֶׁצִּיץ בְּגִימְטְרִיא "גְּבִיָּה חֲמֻשִּׁים אִמָּה" לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שֶׁכָּתַב ה'חֲתָם סוֹפֵר' שְׂאוֹת צִדִּיק רַבְּתֵי מִסְפָּרָה כְּפוּל אַרְבַּע, וְזֶה מְרַמֵּז עַל הַצִּיץ הַקֶּשֶׁר לְשִׁמְיָנוּ שֶׁהוּא שְׁעַר הַחֲמֻשִּׁים.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בְּשִׁלַח מ:ט) כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁאֶהְרֹן הוּא הַשּׁוֹשֵׁבִין שֶׁלָּה לְתַקּוֹן בֵּיתָה וְלִשְׁמֵשׁ אוֹתָהּ, וְלִהְיֵנִים אוֹתָהּ לְמֶלֶךְ לְהִזְדוּג כְּאַחַד, מִכָּאֵן וְאֵילָךְ כֹּל כֹּהֵן שֶׁשְּׁמֵשׁ בְּמִקְדָּשׁ כְּמוֹ אֶהְרֹן. וְכֵל אֵלּוֹ כֹהֲנִים, כֹּל שֶׁ שׁוֹשֵׁבִינֵי הַמִּלְכָּה. רוֹאִים שֶׁאֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְכֵל הַכֹּהֲנִים הֵם בְּחִינַת אֲבָא וְאִמָּא שֶׁהֵם שׁוֹשֵׁבִינֵין שֶׁל הַשְּׁכִינָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מְנַחוֹת יח:) שֶׁיֵּשׁ בְּמִקְדָּשׁ ט"ו עֲבוֹדוֹת. וְזֶה כְּמִנְיָן י"ה הַמִּסְמֵל אֶת עוֹלָם הַשֶּׁמֶן וְהַשְּׁמִינִי. וְלִפִּי דְּבָרֵינוּ מִשְׁבֵּת קוֹשֵׁיִת

מוּבָא בְּמֵהֲר"ל ('נר מצוה' ע' כג) כֹּהֵן גָּדוֹל מְשַׁמֵּשׁ בְּשֵׁמוֹנָה בְּגָדִים בְּשִׁבִיל מַעֲלָתוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ מְדֻרָּה הַשְּׁמִינִית. וּמִבְּאֵר עַל פִּי דְּבָרֵינוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֶל מִטָּה', שֶׁזָּקוֹן אֶהְרֹן מִסְמֵל אֶת חוּטֵי אֶהְרֹן, וְחוּטִים אֵלּוֹ נִמְשָׁכִים מִן "הַשֶּׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקוֹן זָקוֹן אֶהְרֹן", שֶׁהוּא עוֹלָם הַשֶּׁמֶן הַשְּׁמִינִי. לְכֵן לְכֹהֵן גָּדוֹל יֵשׁ מַעֲלָה הַשְּׁמִינִית, דֵּהוּא מְחַבֵּר לְשִׁמְיָנוּ דְרַךְ זָקוֹן אֶהְרֹן וְדְרַךְ שְׁמִנַת הַבְּגָדִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (נְשֵׂא קִלְבֵּי) זָקוֹן הַכֹּהֵן גָּדוֹל בְּשֵׁמוֹנָה תְּקוּוּנִים נִתְקַן כְּאֲשֶׁר הַשֶּׁמֶן יוֹרֵד עַל זָקוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "כְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקוֹן". רוֹאִים שֶׁהַזְהָר מְקַשֵּׁר אֶת הַשֶּׁמֶן שֶׁל הַכֹּהֵן גָּדוֹל לְמִסְפָּר שְׁמוֹנָה. וְכֵן מוּבָא שֵׁם שֶׁיֵּשׁ שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְתִשְׁעִים שְׁעָרוֹת בְּכֹל קוֹץ וְקוֹץ שֶׁל זָקוֹן אֶהְרֹן כְּמִנְיָן שְׁמֹן. וְרוֹאִים שֶׁהַשְּׁעָרוֹת הֵן בְּחִינַת שְׁמֹן מִמֶּשׁ, וְלֹא רַק שְׁמֹן שֶׁיּוֹרֵד עֲלֵיהֶם. וְכֵן מוּבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז'ל (שְׁעַר יא ח"א ע' קג) שֶׁזָּקוֹן אֶהְרֹן ר"ת ז"א הַמִּסְמֵל אֶת מִדַּת הַתַּפְּאֶרֶת הַמִּתְחַבֵּרֶת לְשִׁמְיָנוּ. וְכֵן מוּבָא בְּלִקְ"ת (מִסְעִי ט:ט) שֶׁאֶהְרֹן יֵשׁ בּוֹ אוֹתִיּוֹת הַר נ', לְרַמֵּז עַל שִׁיכּוּתוֹ לְעוֹלָם הַשְּׁמִינִי הַנִּקְרָא נ'. וְכֵן מוּבָא בְּפִרְע'ח לְהָאֲרִיז'ל (הַעֲמִידָה ע' רסו) כֹּהֵן גָּדוֹל אֵינּוּ מְקַבֵּל מֵהָאוֹר הַגָּדוֹל כִּי אִם עַל יְדֵי צְנוּרוֹת שֶׁהֵם הַשְּׁעָרוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (וִיצָא קמז:) שֶׁכֹּהֵן גָּדוֹל נוֹטֵל בְּרֹאשׁ לְרַמֵּז שֶׁהוּא קֶשֶׁר לְשִׁמְיָנוּ שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת רֹאשׁ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרָ 'פְּרִי חַיִּים' (קְאִמְרָנָא) שֶׁאֶהְרֹן ר"ת רְחוּבוֹת הַנְּהָר נְחֲלֵי אִמּוֹנָה הַמְדַבֵּר עַל הַשְּׁמִינִי, בְּפִיּוֹט 'אַל מִסְתַּתֵּר'.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (וִיקְרָא ז:) "כְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ", מִי הוּא שְׁמֹן הַטוֹב, זֶה שְׁמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ שֶׁנִּמְשָׁךְ וְיִוצָא מֵהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ, שֶׁנִּמְצָא בְּאוֹתוֹ נֶהַר עֲלִיוֹן, שְׁמִינִיק אֶת הַבְּנִים לְהַדְלִיק מְאוֹרוֹת, וְאוֹתוֹ שְׁמֹן נִמְשָׁךְ בְּרֹאשׁ הַמֶּלֶךְ, וּמְרֹאשׁוֹ לְכַבּוֹד הַזָּקוֹן הַקְּדוֹשׁ, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ לְכֹל אֵלּוֹ לְבוּשֵׁי כְּבוֹד שֶׁהַמֶּלֶךְ מִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם, זֶה הוּא שְׁכָתוּב "שִׁירָד עַל פִּי מְדוּתִיו", עַל פִּי מְדוּתִיו מִמֶּשׁ, וְאֵלּוֹ הֵם

התוספות מדוע התנא נוקט מספר ט"ו הרי יש יותר, ומבאר שתנא ושיר. ומבאר לדברינו שנקט מספר י"ה לרמז שסוד כל העבודות הוא להתחבר לשם י"ה. וכן בארנו במאמר 'חשמל דם' שהקרבות נקראים "אש" ו"אשה" מלשון איש ואשה, והשכינה ששורה בהם היא שם י"ה ששורה אצל איש ואשה. י' באיש וה' באשה.

מצינו ברמב"ם (כלי המקדש פ"ד ה"ג) שמשנה חלק את הכהנים לשמונה משמרות. וכן מובא שם (ה"ט) שישנן שמונה מעלות בכהנה, מכהן הדיוט עד כהן גדול. וכן מצינו במשנה (קידושין עו.) הנושא אשה כהנת צריך לבדק אחריה ארבע אמהות שהן שמונה. ורואים מספר שמונה ואמא המסמלים את השמיני. וכן מצינו בגמרא (זבחים יט:) **אמר רבי יוסי ברבי חנינא כל פיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו.** ורואים שצריך שיהיה בפיור לכל הפחות שיעור מים של שמונה ימים, ושמונה רגלים. וכן מובא במסכת פלה (א) היו כל ישראל אנשים ונשים ונשים אזהבים אותו [את אהרן]. תאנא שמונים אלף בחורים קרואים בשם אהרן יצאו אחרי מטות. וכן הכהן בגימטריא שמונים, ובגימטריא יסוד, דהכהן הוא היסוד הנמשך מהשמיני. וכן הפתוב (במדבר יז, כג) **"פרח מטה אהרן"** ס"ת חנ"ה המסמלת את עולם הבינה השמיני, כמובא בשער הפונות' להאריז"ל (עלינו לשבח ח"א ע' שכז). וכן טל"ת המסמלת את העולם השמיני מרמזת בפתוב (שם יח) "ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי כי מטה אחד לראש בית אבותם" בדלוג ה' אותיות. וכן עיר הכהנים בגימטריא שמיני. וכן בינ"ה המסמלת את העולם השמיני, מרמזת בפתוב (ש"א ב, לה) "והקימתי לי כהן נאמן כאשר בלבבי ובנפשי יעשה ובניתי לו בית נאמן" בדלוג הפוך של ג' אותיות.

מצינו במשנה (בכורות מג.) איזהו קרח כל שאין לו שטה של שער מקפת מאזן לאזן. נראה דלכו כהן שאין לו שורת שער מאזן לאזן נקרא בעל מום ופסול לעבודה, דמצינו בזהר חדש (נשא קלח:) שהאזן היא בחינת בינה. וכיון שהכהן מקבל את השפע מהבינה דרך שערות ראשו הוא חייב שתהיה לו לפחות שורה אחת של שער מאזן לאזן לסמל את החבור של שער לבנה. ואם אין לו שערות אלו אין לו את האפשרות להיות כהן ולהמשיך את השפע. וכן **אז"ן** מרמזת

בפתוב (ויקרא כא, יב) "ולא יחלל את מקדש אלהיו כי נזר שמן משחת אלהיו עליו" בדלוג ד' אותיות.

מובא בלק"ת להאריז"ל (האזינו ע' רפה) שחמש ויקרא הוא בבחינת האות ה' ראשונה של שם הוי"ה המסמלת את עולם הבינה השמיני דהקרבות מתקשרים לשמיני וממתיקים את הדינים שבאים משם. וכן מצינו במדרש (תנחומא תשא ב) **רבי יוחנן אומר "בטנג ערמת חטים" זו תורת כהנים שכלה כפרה, חטאות ואשמות, חטאת היא, אשם הוא, והוא נתון באמצעה של תורה.** רואים שחמש ויקרא הוא בחינת עמוד האמצע שמחבר לבטן של אמא עלאה שמכפרת דרך החסדים וגבורות שהם בסוד אשמות וחטאות, אשם הוא זכר בבחינת חסד, וחטאת היא נקבה בבחינת גבורה. וכן הכתוב (ויקרא ו, ז) **"הקרב אתה בני אהרן"** ס"ת בינ"ה המסמלת את העולם השמיני. וכן הקרבן צריך להיות בן שמונת ימים, כמו שכתוב (ויקרא כב, כז) **"ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה."**

נראה דלכו התורה הסמיכה את פרשת הדלקת המנורה בשמן זית זך בריש פרשת תצוה, לפרשת עשית בגדי כהנה, לרמז שבגדי כהנה קשורים לשמן שבמנורה, שהוא השמן של אהרן שממנו יורד על הזקן, ומהזקן לבגדים. ולכן נקראים בגדים אלו בפתוב (שמות מ, יג) **"בגדי הקדש"**, דהקדש בגימטריא שמיני, ובגדים אלו שרשם מהשמיני.

מצינו בזהר (פקודי רכה.) בשעה שכהן פורש ידיו לברך העם אז השכינה באה ושורה עליו וממלאה ידיו וכו', ואז כל הדרגות כלן מתברכות ממקור הכל, מקור הבאר מי הוא, זה צדיק, מקור הכל זה הוא העולם הבא. רואים שהמשכת ברפת כהנים באה מהשמיני שנקרא עולם הבא, ויורדת דרך הצדיק יסוד להשפיע למלכות. דהמשכת הברכה מהשמיני היא דרך חוטי אהרן. וכן בארנו במאמרי חנכה שברפת כהנים קשורה לשמיני, ולכן פתוב **"כה תברכו את בני ישראל אמור להם"**. דעולם השמיני נקרא כה. וכן מובא בקנטרס 'ועל אותה שעה' להרב אורי יונגרייז שליט"א, בשם הגר"מ שפירא שליט"א, שכהן אותיות כה נ', דהכהן מתקשר לבחינת כה נ'.

מצינו בגמרא (חולין כד:) **נתמלא זקנו ראוי לשא את כפיו.** ומבאר לדברינו דזקן אהרן מסמל את השפעת אהרן

דרך הזקו שנמשך מהשמן לכו צריך הכהן שיתמלא זקנו בשביל ברכת כהנים. עין שם ב'תוספות' (ד"ה נתמלא) שכהן שהביא ב' שערות יכול לשא כפיו יחד עם כהנים אחרים אף על פי שלא נתמלא זקנו.

מצינו בזהר (תרומה קנח.) **ראש המנוחה בינה ה' עלאה.** רואים שהחלק העליון של המנוחה, היינו השמן והנרות מסמלים את עולם הבינה. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח') **הבינה סוד המנוחה ונרותיה "אל מול פני המנוחה יאירו שבעת הנרות וכו", כי משם תולדת השמן מן הרצון לפיכך המנוחה והנרות והשמן סוד כל הספירות.** רואים שהשמן שבמנוחה מסמל את ספירות החכמה והבינה, ושבעת הנרות מסמלים את שבע הספירות התחתונות המקבלות מהבינה. וגם כאן רואים קשר בין פתילות המנוחה חוטי אהרן, לשמן ולשמיני. דחוטי אהרן מתחברים ישר לשמן הטוב שיורד על הזקן. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' בהעלתך) שמלוי האותיות **מנ"ה מ"ם נו"ן רי"ש ה"ה** בגימטריא **זית** לרמז שהשפעת המנוחה היא דרך השמן זית, דאותיות המלוי מסמלות את ההשפעה הלאה.

הבאנו במאמרי חנכה ש"ויחנך" הוא מלשון **חנכה**, דהשפעת ברכת כהנים באה מהשמיני בבחינת חנכה, וכן המלה **ויחנך** היא המלה השמינית בברכת כהנים, בין מההתחלה ובין מהסוף. והיא גם המלה האמצעית דהשפעת השמיני היא לעמוד האמצע. וכן הספר 'שערי אורה' (שער ה') מקשר את המלה **ויחנך** לשם **אהל"ה** המסמל את השמיני. וכן מצינו מדרש (משנת ר' אליעזר יב) שמקשר את **ויחנך** לבינה המסמלת את השמיני, וזה לשונו שם **"ויחנך" יתו בלבך בינה וחינוכה.** וכן ברכת כהנים היא על הדוכן. ודוכן בגימטריא **שמונים.**

מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח') **שמונת ימי חנכה שתקנו, השמן בא מן הרצון לספירת הבינה,** והבינה סוד המנוחה וכו', **כי הנס הנעשה בשמן על ידי ספירת הבינה הוא, כי משם תולדת השמן מן הרצון.** רואים ששפע השמן המסמל חכמה מגיע לבינה, וזה סוד השמן שבמנוחה ובנרות חנכה. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (חנוכה ע' תסה) שחנכה מתקשר עם ספירת הבינה המסמלת את השמיני.

מובא בספר 'קב הישר' (צו) **שפחנפה מאירים יג' מדות הרחמים,** וכנגדן יש בנסח הברכות של גר חנפה יג' תבות בכל ברכה. וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל מילה' שבחוט הזקן של **"זקן אהרן"** יש מספר יג', שהם יג' תקוני דיקנא, ויג' מדות הרחמים משפעות לישראל דרך חוט זה. וכן נהגו ישראל לאחר הדלקת נרות חנכה לומר מזמור קלג בתהלים, שבו נמצאים הפסוקים של השמן הטוב שיורד על זקן אהרן. וכן הכתוב (במדבר יד, יט) **"סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה"** ר"ת **חנפ"ה.** דבחנפה יש מחילת עוונות דרך יג' מדות הרחמים.

וכן שמעתי מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א, שיש רמז שחנכה קשור עם ספירת הבינה במה שאומרים **בני בינה ימי שמונה.** וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' שיין נרמזים בכתוב (תהילים סט, א) **"טבעתי בין מצולה"**, כפי שמובא ב'מגלת בית חשמונאי' שאנטיוכוס הפיל את עצמו לים. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז שהים המסמל את השמיני הביא את האור של חנכה, והשליך את היונים במצולות ים. וכן מובא שם שגור השמש שמדליקים בחנכה מסמל את היסוד שנמשך מהשמיני הנרמז בשאר הנרות, ומשפיע למלכות.

מצינו ברש"י (במדבר ח, ב) **למה נסמכה פרשת המנוחה לפרשת הנשיאים לפי שכשראה אהרן חנפת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנכה לא הוא ולא שבטו אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומיטיב את הנרות.** והרמב"ן שם מבאר שהקב"ה רמז לאהרן שהוא יזכה להדליק את נרות חנכה. וצריך להבין מדוע חלשה דעתו של אהרן שלא היה בחנפת המזבח, הרי הוא מקריב תמיד על המזבח. נראה לבאר שחלישות הדעת היתה מזה שלא סמלו בחנפת המזבח שהחוט של אהרן הוא זה שמקשר את הנשיאים לחוט המזבח, ולכן הקב"ה אמר לו שסמלו את זה במנוחה או בחנכה, וכן נראה דקורין את פרשת הנשיאים בחנכה, דנרות חנכה מרמזים שאהרן משפיע את השפע לכל הנשיאים.

בארנו במאמר 'חשמל סכה', שהפתילות של גר חנכה מסמלות את החוטים של נשמות ישראל, שזכו להתחבר בנסי חנכה לעולם השמן השמיני. נראה דלכן אומר הרמב"ן שגרות חנכה הם בבחינת נרות של אהרן, דאהרן

יש לו את החבור לשמיני שמוריד את השפע לפתילות נשמות ישראל, וכשאהרן מדליק את הנרות "יאירו שבעת הנרות" היינו כל ישראל. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' פט) שחנכה אותיות כהן ח', ומבאר לדברינו דח' גרות של חנכה הם של אהרן הכהן.

מצינו ברש"י (במדבר כו, ג) **מצאתי בתלמוד ירושלמי שפשמת אהרן נסתלקו ענני כבוד, ובאו פנענים להלחם בישראל, ונתנו לב לחזר למצרים, וחזרו לאחוריהם שמונה מסעות מהר ההר למוסרה.** נראה דלכן פשמת אהרן ונסתלקו ענני הכבוד, חזרו לאחוריהם שמונה מסעות, לסמל שהפסידו את עמוד הענן שחבר אותם לשמיני. וכן נראה דענן אותיות ע' נו, ע' המסמלת את מספר שבע, שנמשך מהנו"ן המסמלת את השמיני. וכן הכתוב (במדבר יד, יז) "ובעמד ענן אתה הלך לפניהם" ס"ת כה"ן. וכן הכתוב (שמות לג, י) "**עמוד הענן עמד**", בגימטריא שמיני. וכן שמון בגימטריא הכתוב (שמות יג, כב) "**עמוד הענן יומם**".

מצינו בזהר (אמור קג) שאהרן הוא ראש כל שבעה ענני כבוד. ובארנו במאמר 'חשמל דם' ששבעה ענני כבוד באו בזכות שבעה ענני הקטרת. וכן בקטרת מצינו קשר עם שמון, כמובא בזהר (בהעלותך קנא): **מזבח הפנימי והמנוחה**

עמדו ביחד לשמחת הכל, כמו שכתוב "שמן וקטרת ישמח לב", ועל כן לא נקרב הקטרת אלא בשעה ששמן היה נמצא. ומבאר על פי דברינו כיון שהקטרת עולה דרך החוט של אהרן ומתקשרת עם עולם השמן השמיני, לכן היה צריך שיהיה שם שמן על ידי הדלקת המנוחה באותו הזמן שבו היו מקטירים את הקטרת. וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז'ל' (שמיני קסא) ששמן וקטרת ישמח לב, פי מוחין דאימא נקראים קטרת, ודאבא נקראים שמון. ואז רצו להקטיר קטרת, כדי להמשיך מוחין דאימא בנוקבא, ועל ידי כן תחזור פנים בפנים להזדוג עם זעיר. וזהו לשון קטרת, לשון התקשרות הנוקבא בבעלה. ונודע, פי המוחין דאימא, הנקראים קטרת, מלבשים תוך נה"י דאימא. והם ג' אה"ה, דיו"ד"ו, ואלפ"ו, והה"ו. שהם בגימטריא מחת"ה. וכן מובא בספר 'כד הקמח' (נר חנוכה) שהיו במשכן שמונה סוגי ריח, ארבעה בקטרת וארבעה בשמן המשחה, ורואים קשר בין הקטרת והשמן למספר שמונה. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהכתוב (משלי כז, ט) "שמן וקטרת ישמח לב" ס"ת נח"ת המסמל את השפעת אמא, כמובא בלק"ת להאריז"ל (קהלת שסח). וכן הכתוב (במדבר יז, יא) "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ס"ת נח"ת."

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

"פריצי עמן ינשאו להעמיד חזון ונכשלו"

כתוב (דניאל יא, ג) "ושב מלך הצפון והעמיד המון רב מן הראשון ולקץ העתים שנים יבוא בוא בחיל גדול וברכוש רב: ובעתים ההם רבים יעמדו על מלך הנגב ובגוי פריצי עמן ינשאו להעמיד חזון ונכשלו: ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות וזרעות הנגב לא יעמדו ועם מבחריו ואין כח לעמד: ויעש הבא אליו כרצונו ואין עומד לפניו ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו". שמעתי בשם הרה"ג ר' יהודה שינפילד שליט"א והרה"ג ר' דוד המייחל שליט"א שבארו את הפסוקים האלו על מלחמת אדום ופרס, שהיא המלחמה הצפויה בין ארה"ב לאיראן. "מלך הנגב" הוא איראן, שנמצאת בדרום, ו"מלך הצפון" הם ארה"ב ואירופה שנמצאות בצפון, ובפסוקים רואים את התהליך של התפתחות המלחמה באחרית הימים: בתחלה "רבים יעמדו על מלך הנגב", היינו יאזמו ויטילו סנקציות על איראן, ו"פריצי עמן" אלו השולטים היום בארץ ישראל, "ינשאו להעמיד חזון ונכשלו" היינו ינסו לתקוף את איראן ויכשלו, ואחר כך "ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות", ארה"ב פובשת את איראן שהיא עיר מבצרות, היינו שמבצרים את כל העולם דרך חסימת מיצרי הורמוז. ואחר כך ארה"ב תעלה למלחמה נגד ירושלים "ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו". והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"פריצי עמן" בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, נחמיה בן חושיאל, כיון שהם הקלפות המלבישות על פעולותיו של משיח בן יוסף.

וכן שמות ג' המשיחים: מנחם, שרֵיה, ונחמיה, בגימטריא תשע"ב עין בזהר (ח"ג קצד:) שיש משיח ג' משבט דן ששמו שרֵיה ותפקידו לעזר למשיח בן יוסף.

מצינו בגמרא (יומא י.) אמר רבה בר בר חנה, אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה בר אבא, עתידה רומי שתפול ביד פרס, קל וחמר ממקדש ראשון, ומה מקדש ראשון שבנאוהו בני שם והחריבוהו כשדים, נפלו כשדים ביד פרסיים, מקדש שני שבנאוהו פרסיים והחריבוהו רומיים, אינו דין שיפלו רומיים ביד פרסיים, אמר רב, עתידה פרס שתפול ביד רומי. אמר ליה רב פהנא ורב אסי לרב, בנאי ביד סתוראי, אמר ליה, אין, גזירת מלך היא. ורואים שהמלחמה לעתיד לבא היא בין פרס לרומי, ויש מחלקת מי מנצח. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א מצרפת שפרס נפל ביד רומי בגימטריא תשע"ב.

כשיפל פרס באחרית הימים אז תצמח הישועה לישראל.

וזה לשון המדרש (אוצר מדרשים איזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) בשנה הראשונה מטר, ובשנה חצי רעב משתלחין, ובשלישית רעב גדול, וברביעית לא רעב ולא שבע, ובחמישית שבע גדול, ויצמח כוכב אחד במזרח ובראשו שבת, והוא כוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד. וזה לך האות כשאתה רואה שנפל נירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בני מזרח, [ישמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שגרון מזרחי בגימטריא בשאר אסאד עם המלים. וכן השלטון בדמשק שיך למפלגת הבעת שמרמזת על גאלת בעתה. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (ט) שער ארם, זה בחינת שער דסטרא אחרא. וכשיפל נפילה אחר נפילה, אז יבוא בן דוד, ויבנה שערי הקדשה. כעין זה מובא מבעל ה'טורים' כשיפל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד. וכן מובא במלבי"ם (דניאל יב ז) ובעת שיכלה נפץ יד עם קדש, שתכלינה ממשלות השרים העומדים על שפת היאור, פי אז תתחיל מלכות שמים. כעין זה מובא על פרס בתרגום יונתן בן עוזיאל, על הכתוב (בראשית טו, יב) "ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם". "נפלה" דא הוא פרס דעתידיא למפל ולית ליה זקיפא ומתמן עתידין למיסק עמא בית ישראל.

מן הגר"ע יוסף שליט"א אמר לאחר שעורו במוצ"ש פרשת זכור, להתכונן למשיח בפסח הקרוב.

וכן האדמו"ר מסקולען שליט"א כתב מכתב שצריכים להתאחד ולהתחזק כדי לעורר את "ה' איש מלחמה" שיציל אותנו מאויבינו הקמים עלינו. (מכתב כ"ז שבט תשע"ב לאירגון שיעורי תורה בברוקלין). . וכן מן הגר"ע יוסף שליט"א אמר לאחר שעורו במוצ"ש פרשת זכור, להתכונן למשיח בפסח הקרוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' תדהר אילון אזולאי שליט"א שכבר בחדש ניסן הקרוב תתחלנה המהפכות הגדולות של הגאולה. (הדברים נאמרו לאברכים שעשו גלגולי שלג עם כוונות בשובבי"ם לכפרה, והרב אמר להזדרז בתיקון כי אחרי פורים העולם הולך להתהפך ולא יוכלו יותר לעשות תיקונים כאלו.)

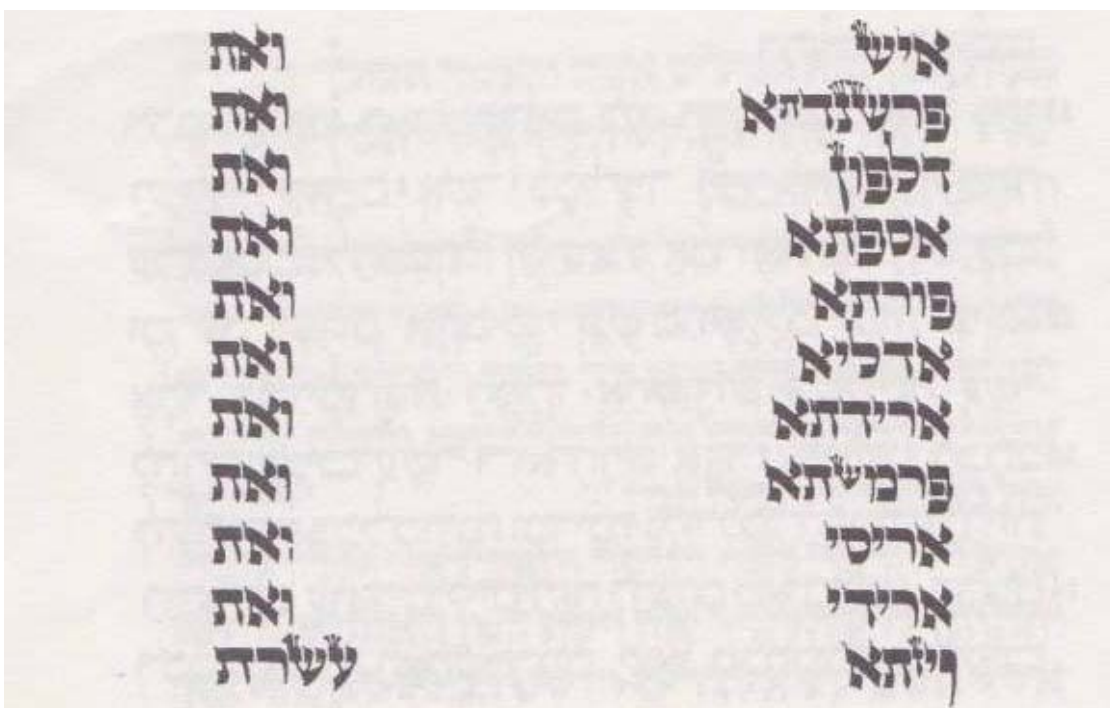
האותיות שבאות אחרי אותיות אסת"ר, הן תשע"ב.

וכן הברכה שמברכים על גאלת פורים: ברוך אתה הוי"ה [אדני] אלהינו מלך העולם. הרב את ריבנו. והדן את דיננו. והנוקם את נקמתנו. והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו. והנפרע לנו מצרינו. בגימטריא 5772. וכן התבה שפותחת את מגלת אסתר, "ויהי", יחד עם התבה שמסימת את המגלה, "זרעו" במלוי האותיות נ"ו יו"ד ה"א יו"ד זי"ן רי"ש עי"ן נ"ו, בגימטריא ה'תשע"ב. וכן מצינו בגמרא (חולין קלט:) אסתר מן התורה מנין "ואנכי הסתר אסתיר". ומבאר רש"י אסתר, "הסתר אסתיר" בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאהו צרות רבות ורעות. והאותיות שבאות אחרי אותיות אסת"ר היינו אחרי ההסתר פנים, כשמתחיל הגלוי פנים, הן תשע"ב. וכן אסתר המלכה עם המלים והאותיות בגימטריא ה'תשע"ב. וכן אומרים בקרובץ לפורים: את אסתר, גל ממסתיר לגואל. ועוד נראה להוסיף על זה את דברי האריז"ל בספר הלקוטים (ויחי) אסת"ר ר"ת סוף תוך ראש א'. בסוד

"וְאֲנִי הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר". הֵינּוּ שְׂאֵסְתֵּר מְרֻמָּזת עַל כָּל הַבְּרִיאָה מִתְחַלְתָּה וְעַד סוֹפָה שְׁשֶׁרְשָׁה בְּאוֹת א' שֶׁל "אֲנִי". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מְרַצְיָאנוּ שְׁלִיט"א מְצַרְפֵּת, שֶׁ"הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר" בְּגִימְטְרִיא 1336, שֶׁהוּא זְמַן הַקֶּץ בְּדִנְיָאֵל, "אֲשֶׁרִי הַמְּחַכָּה וַיִּגְיעַ לְיָמִים אֶלֶף שָׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וַחֲמֵשָׁה". וְכֵשֶׁם שְׂאֵחַר אֶסְתֵּר זָכִינוּ לְשֶׁרֶשׁ בֵּית שְׁנֵי, כִּן אַחַר אוֹתִיּוֹת אֶסְתֵּר בְּתִשְׁעִ"ב, נִזְכָּה לְשֶׁרֶשׁ הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי אַכ"ר. וְכֵן הִנְסַח שֶׁל בְּרָכוֹת פּוּרִים, בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַדּוֹנָהּ אֲלֵהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצּוֹתָיו וְצָנְנוּ עַל מַקְרָא מְגִלָּה: שְׁעֵשָׂה נִסִּים לְאַבוֹתֵינוּ בְּיָמִים הָהֵם בְּזְמַן הַזֶּה: שְׁחַיֵּינוּ וְקִיַּיְנוּ וְהַגִּיעֵנוּ לְזְמַן הַזֶּה: בְּגִימְטְרִיא 5773. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׂפּוּרִים בְּדִלּוּג 773, הַמְרַמֵּז עַל פּוּרִים תִּשְׁעִ"ג מְרַמֵּז בְּפִסּוּקֵי הַגְּאֻלָּה בִּישְׁעִי' (נב, ט וְאִילָךְ) פְּצָחוּ רָנְנוּ יַחְדוֹ חֲרָבוֹת יְרוּשָׁלַם כִּי נַחַם הוֹי"ה גְּאֵל יְרוּשָׁלַם: וַיִּתֵּן אֶת רִשְׁעִים קִבְּרוּ וְאֶת עֲשִׂיר בְּמִתְיוֹ עַל לֹא חָמַס עָשָׂה וְלֹא מִרְמָה בְּפִיו: כִּי הָהָרִים מוֹשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תִּמוּטְנָה וְחִסְדֵי מֵאֲתֶךָ לֹא יִמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אֲמַר מִרְחַמְךָ יְהוָה: כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאֲרֶץ כֵּן גָבְהוּ דְרָכֵי מִדְרָכֶיכֶם וּמְחֻשְׁבֹתֵי מִמְחֻשְׁבֹתֶיכֶם: וְהִבְיֵאוֹתֵיכֶם אֶל הַר קִדְּשִׁי וְשִׁמְחֹתֵיכֶם בְּבֵית תְּפִלְתֵי עוֹלָתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם לְרַצוֹן עַל מִזְבְּחֵי כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים".

נ"ד פְּעָמִים שְׂמֻזְכָּר הֶמֶן בְּמִגְלַת אֶסְתֵּר, יַחַד עִם ג' פְּעָמִים שְׂמֻזְכָּר מְמוּכָן, בְּגִימְטְרִיא 5775.

וְכֵן שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם כְּרַמֵּל שְׁלִיט"א שְׂמַלְחָמַת עֲמֶלֶק הִתְּהַבְּרָה בְּשֵׁנַת ב' אֶלְפִים תַּמ"ח לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וְאִם נוֹסִיף לָזֶה אֶת הַגִּימְטְרִיא שֶׁל הַפְּסוּק (דְּבָרִים כה, יט) "תִּמְחָה אֶת זִכְרֵ עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח" נִקְבַּל בְּגִימְטְרִיא ה' אֶלְפִים תִּשְׁעִ"א, וְעִם הַכּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיא ה' אֶלְפִים תִּשְׁעִ"ב. וְכֵן שְׁנַת תִּשְׁעִ"ה מְרַמֵּזת בְּכַתוּב (דְּבָרִים כה, יז) "זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמֶלֶק". דְּבִשְׁנָה זוֹ נִזְכָּר לְזָכוֹר וְלִמְחוֹת אֶת עֲמֶלֶק. וְכֵן שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם כְּרַמֵּל שְׁלִיט"א שְׂמַלְחָמַת עֲמֶלֶק הִתְּהַבְּרָה בְּשֵׁנַת ב' אֶלְפִים תַּמ"ח לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וְאִם נוֹסִיף לָזֶה אֶת הַגִּימְטְרִיא שֶׁל הַפְּסוּק (דְּבָרִים כה, יט) "תִּמְחָה אֶת זִכְרֵ עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח" נִקְבַּל בְּגִימְטְרִיא ה' אֶלְפִים תִּשְׁעִ"א, וְעִם הַכּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיא ה' אֶלְפִים תִּשְׁעִ"ב. וְכֵן שְׁנַת תִּשְׁעִ"ה מְרַמֵּזת בְּכַתוּב (דְּבָרִים כה, יז) "זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמֶלֶק". דְּבִשְׁנָה זוֹ נִזְכָּר לְזָכוֹר וְלִמְחוֹת אֶת עֲמֶלֶק. וְכֵן נ"ד פְּעָמִים שְׂמֻזְכָּר הֶמֶן בְּמִגְלַת אֶסְתֵּר, יַחַד עִם ג' פְּעָמִים שְׂמֻזְכָּר מְמוּכָן, עִם הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל כָּלֵם, בְּגִימְטְרִיא 5775. שְׂאֵז נִזְכָּה לְמַחוֹת אֶת כָּל בְּחִינּוֹת הֶמֶן בְּשִׁלְמוֹת. וְכֵן אִם נַחֲשָׁב אֶת הַטּוֹר הַיְמָנִי שֶׁל מִגְלַת אֶסְתֵּר שְׂמוֹנָה אֶת עֲשָׂרַת בְּנֵי הֶמֶן: "אִישׁ: פֶּרֶשְׁנֶדְתָּא: דִּלְפוֹן: אֶסְפֵּתָא: פּוּרְתָא: אֲדִלְיָא: אַרִידְתָּא: פֶּרְמִשְׁתָּא: אַרִיסִי: אַרִידִי: וַיִּזְתָּא", וְנוֹסִיף "וְאֵת" אֶחָד לְחִבֵּר אֶת כָּלֵם, יַחַד עִם י' בְּנֵי הֶמֶן, בְּגִימְטְרִיא 5775. וּבִאֲפֻן אַחַר, אֶפְשָׁר גַּם לְחַשֵּׁב אֶת הַטּוֹר הַשְּׂמָאֵלִי י' פְּעָמִים "וְאֵת", [שְׁזָה, כִּידוּעַ, י' פְּעָמִים אַרוּר] יַחַד עִם תִּבְת "אִישׁ", יַחַד עִם שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת ח"ת, שְׂנִכְתְּבוֹת גְּדוּלוֹת בְּמִגְלָה, וְעִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא 5772.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג הַמְקַבֵּל ר' חַיִּים כֹּהֵן שְׁלִיט"א [הַחֲלָבָן] שְׁדַבֵּר בְּיוֹם ו' כ"ד בְּשַׁבָּת תשע"ב וְאָמַר שְׁבָרוּר לוֹ שְׂאֲחֻמְדִּינִיג'אד הוּא גִלְגוּל הַמֶּן הַרְשָׁע, וְקָרָא לְהַקְדִּים לְתַת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל, כְּדִי לְהַקְדִּים שְׁקֵלֵינוּ לְשִׁקְלוֹ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִשֶּׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שְׁכֵמוֹ שְׁמַעַל הַמֶּן הִיָּה אַחְשׁוּרוֹשׁ, כִּךְ מַעַל אַחְמְדִּינִיג'אד יֵשׁ נְשִׂיא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א **שְׂאִירָן** ס"ת הַפְּתוּב (אֶסְתֵר ג, י) "וַיִּתְּנָה לְהַמֶּן בֶּן הַמְּדַתָּא הָאֲגָלִי צִרַר הַיְהוּדִים". וְכֵן שְׁמַעְתִּי שְׁשֵׁמוֹ שֶׁל הַצּוֹרֵר מִפְּרַס בְּפְרָסִית הוּא **אַהֲמָנִי**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶלְיָהוּ בּוֹחֲבוֹט שְׁלִיט"א שְׂאֲחֻמְדִּינִיג'אד בְּגִימְטְרִיא הַמֶּן הָאֲגָלִי עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלָל.

מְלַחֲמַת הַתְּנִינִים.

הַמַּעֲבָר בֵּין גְּלוּת לְגֵאֻלָּה יִתְחַיֵּל בְּמִצְרֵי הוֹרְמוּז, הַמְּסַמְּלִים אֶת הַמִּצְרַר וְהַמַּעֲבָר שֶׁל תּוֹרַת הַרְמָז, שֶׁהוּא הַמַּעֲבָר בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד, בֵּין הַגְּלוּת לְגֵאֻלָּה. וּמְרָמָז בְּמִדְרָשׁ (וּלְקוּט אֶסְתֵר תַּתְרַנּוּ) **בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית לְמֶלֶךְ אַחְשׁוּרוֹשׁ וַיֵּרָא [מְרַדְכִי] בַּחֲלוּם וְהִנֵּה רַעַשׁ וְרַעַד חֲזַק מְאֹד וְקוֹל בְּהִלָּה עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ, וּפְחַד וְרַעַד עַל כָּל יוֹשְׁבֵיהָ. וַיִּסְעוּ שְׁנֵי תְּנִינִים גְּדוֹלִים זֶה לְקִרְאָת זֶה לְמַלְחָמָה, וַיְרוּצוּ לְקוֹלָם כָּל הָאָרֶץ, וְהִנֵּה בֵּינֵיהֶם גּוֹי אֶחָד קָטָן, וַיִּקְוִמוּ כָּל הַגּוֹיִם עַל גּוֹי קָטָן לְאֲבֹד זְכָרוֹ מִן הָאָרֶץ, וְהִנֵּה הַיּוֹם הַהוּא יוֹם חֲשָׁן וְעֶרְפָּל לְכָל הָעוֹלָם וַיִּצָּר לְגוֹי הַקָּטָן מְאֹד וַיִּצְעַק אֶל ה', וְהַתְּנִינִים נִלְחָמִים בְּאַכְזָרִיּוֹת חֲמָה. וַיֵּרָא מְרַדְכִי וְהִנֵּה מַעֲיָן אֶחָד עוֹבֵר בֵּין שְׁתֵּי הַתְּנִינִים וַיִּפְרַד בֵּין שְׁנֵיהֶם מִן הַמַּלְחָמָה אֲשֶׁר הָיוּ נִלְחָמִים, וַיִּגְדַּל הַמַּעֲיָן וַיְהִי לְנַחַל שׁוֹטֵף כְּשֵׁטֶף הַיָּם הַגְּדוֹל הוֹלֵךְ וְשׁוֹטֵף עַל כָּל הָאָרֶץ, וַיִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ וַיֵּאָר עַל כָּל הָעוֹלָם וַיִּתְרוֹמֵם הַגּוֹי הַקָּטָן וְנַעֲשֶׂה שְׁלוֹם וְאַמְתּ בְּכָל הָאָרֶץ. וְהַאֲבַרְבָּנָא' (מַעֲיָנִי הַיְשׁוּעָה' יא, ח) מְבַאֵר אֶת מַלְחַמַת הַתְּנִינִים שֶׁהִיא מַלְחַמַת גּוֹג וּמַגּוּג, אָדוּם וַיִּשְׁמַעֲאֵל. וְרוֹאִים בְּמִדְרָשׁ שֶׁבֵּין אָדוּם וַיִּשְׁמַעֲאֵל יֵשׁ מַעֲיָן קָטָן שֶׁמְפָרִיד בֵּינֵיהֶם, וּמְרָמָז עַל מִצְרֵי הוֹרְמוּז. וְהַאֲדַמּוּ"ר מ'שׁוּמְרֵי אַמּוּנִים' שְׁלִיט"א בָּאֵר שֶׁהַמַּעֲיָן הַזֶּה הוּא הַמַּעֲיָן שֶׁיֵּצֵא לְעֵתִיד לְבֵא מִקְדָּשׁ הַקְּדָשִׁים, וְהִנֵּה לְנַחַל שׁוֹטֵף. וּמִתְבָּאֵר עַל פִּי דְבָרֵינוּ שֶׁמִּצְרֵי הוֹרְמוּז מְסַמְּלִים אֶת מַעֲיָן הַחֲכָמָה שֶׁיֵּצֵא לְעֵתִיד לְבֵא מִקְדָּשׁ הַקְּדָשִׁים. שֶׁהוּא מַעֲיָן הַרְמָז שֶׁמַּחְבֵּר בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד, וּמִתְפַּשֵּׁט לְעֵתִיד לְבֵא, וְלָכֵן מְסִים הַמִּדְרָשׁ, שֶׁבְּזִכּוֹת הַמַּעֲיָן הַזֶּה יִנְצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִהַמַּלְחָמָה הַזֹּאת, וַיִּגְאֻלוּ בְּרַחֲמִים.**

מִצִּינּוֹ בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צז:) [כְּגִירְסַת הַגֵּר' א] שְׁלַח רַב חֲנַן בַּר תַּחְלִיפָא לְרַב יוֹסֵף, מְצֵאתִי אָדָם אֶחָד, וּבְיָדוֹ מַגְלָה אַחַת כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית, וּבִלְשׁוֹן הַקְּדָשׁ. אִמְרַתִּי לוֹ, זוּ, מִנֵּינָן לָךְ? אָמַר לִי, לְחִילוֹת שֶׁל פְּרַס וְשִׁכְרַתִּי, וּבֵינֵינוּ גְּנֵזִי פְּרַס מְצֵאתִיהָ, וְכְתוּב בָּהּ, לְאַחַר אַרְבַּעַת אֲלָפִים וּמֵאתַיִם וּשְׁלֹשִׁים וְאַחַת שָׁנָה לְאַחַר בְּרִיאָתוֹ שֶׁל עוֹלָם, הָעוֹלָם יִתֵּם, מֵהֶם מַלְחָמוֹת תְּנִינִים, וּמֵהֶם מַלְחָמוֹת גּוֹג וּמַגּוּג, וְהַשָּׂאֵר יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ. וּמִצִּינּוֹ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (וַיֵּשֶׁב לוֹ:) שְׁמִידָ לְאַחַר 1540 שָׁנִים שֶׁמִּתְקַנּוֹת אֶת מְכִירַת יוֹסֵף, נִזְכָּה לְגֵאֻלָּה. וְאִם נוֹסִיף עַל הַמְּסָפֵר 4231 אֶת מְסָפֵר 1540 נִקְבֵּל 5772. שֶׁהֵי מַלְחַמַת תְּנִינִים מְרַמְזֵת עַל מְכִירַת יוֹסֵף שֶׁנִּמְשַׁל לְדָג, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת כ.) עַל הַפְּסוּק "וַיִּדְגּוּ לְרַב בְּקָרֵב הָאָרֶץ". וְלָכֵן הַזֵּהָר מִצִּינּוֹ שְׁמִידָ לְאַחַר 1540 שָׁנִים שֶׁמִּתְקַנּוֹת אֶת מַלְחַמַת תְּנִינִים - מְכִירַת יוֹסֵף, נִזְכָּה לְגֵאֻלָּה. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: (זֵהָר חֲדָשׁ וַיֵּשֶׁב לוֹ:) נִפְרַע מֵהֶם עַל יְדֵי מִנְיָן אוֹתָן הַשָּׁנִים שֶׁחֲסָרוּ מִסוּד שֶׁל "שְׁבַע עַל חֲטָאֲתֵיכֶם". בֵּא וְרָאָה, כְּשֶׁתִּמְנֶה עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה שְׁבַע פְּעָמִים לְכָל אֶחָד מֵאוֹתָם הָעֲשָׂרָה שֶׁמְכָרוּ אוֹתוֹ, יֵצֵא לָךְ אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים. וְאֵז תִּתְעוֹרֵר גְּאֻלָּה לְיִשְׂרָאֵל כְּבָקָר.

סִדְר טְהוֹרוֹת.

בְּהַמְשַׁךְ לְדַבְרֵי סֵפֶר 'עֲבוּדַת הַקְּדָשׁ' שֶׁסִּדְר טְהוֹרוֹת הוּא כְּנֻגַד הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי, נִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁהַגְּאֻלָּה הִיא בְּסוּד טְהוֹרָה. כְּמוֹבָא בְּמִשְׁנָה (יוֹמָא ת, ט) אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנֵי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין, וּמִי

מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם". ואומר, "מקנה ישראל יי", מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' צד) שששה סדרי משנה הם כנגד ששת ימי השבוע, וסדר טהרות הששי הוא כנגד יום ששי ששייך ליוסף. ולכן צפנת שמו של יוסף בגימטריא טהרות. וכן רואים שהמשנה האחרונה בסדר טהרות, מדברת על עולם הבא. אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהמסכת השביעית בסדר טהרות היא מסכת נדה, ומרמזת על השעה השביעית של האלף הששי. והפרק השמיני מרמז על המאה והעשור השמיני שאנו מונים לפי חשבון השנים שלנו, ומשנה ג' מרמזת על שנת תשע"ב. שהיא השלשית בעשור הנוכחי, וזה לשון המשנה: מעשה באשה אחת שבאת לפני רבי עקיבא, אמרה לו, ראיתי כתר. אמר לה, שמא מכה היתה בך. אמרה לו, הן, וחייתה. אמר לה, שמא יכולה להגלע ולהוציא דם. אמרה לו, הן. וטהרה רבי עקיבא. היינו אותו רבי עקיבא שדורש את הטהרה לעתיד לבא כדלעיל, מטהר במשנה הזאת את הנדה בטענה שזה פצע ולא נדה. ומרמז שטמאתם של ישראל וחסאייהם באים בגלל הצרות והיסורים שהם סובלים בגלות בבחינת פצע, ואין כאן טמאה כלל והם טהורים. ובכלל, כל הפרק שם בנדה, מדבר על טהרה משום שתולים בדבר אחר. וכלשון המשנה שם ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות. וכן המשנה מספר 772 בסדר טהרות, (פרק ב' משנה ד') מרמזת על הגאולה: כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן. הבאין מן הדת, נשיתו להן בחזקת טהרה. מרמז כאן שכל כלל ישראל הם בחזקת טהרה, ובפרט שבאו מן הדת הארצה של הגלות והיסורים, בודאי שהם בחזקת טהרה. וכן המשנה מספר 773 שבאה אחר כך מרמזת על העולם הזה שדומה לפרוודור, והעולם הבא שדומה לטרקלין: משל משלו חכמים באשה, החדר, והפרוודור, והעליה.

"בראשית ברא אלהים" במלוי, ובמלוי דמלוי, בגימטריא 5772.

מובא במדרש פליאה שאלו את רבנו הקדוש מתי יבא משיח, אמר להם "ויהי ערב ויהי בקר יום הששי". זה ברור שהוא רמז להם על האלף הששי לבריאה שהוא כנגד היום הששי של בריאת העולם, וכן הששי במלוי האותיות ה"י, ש"ן, יו"ד, ש"ן, יו"ד. בגימטריא תשע"ה. היינו שעד סוף תשע"ה זה נכלל בגדר יום הששי ויש ערוב טוב ורע, ולאחר מכן עוברים לשבת שהיא המלה הבאה בפסוק "ויכלו" ויהיה ברור בין הטוב לרע. וכן ג' הפסוקים בבריאת העולם שמרמזים על הגאולה: (בראשית א, ב) "והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך", בגימטריא המשיח 5772, או משיח ב' - 5775. והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שג' התבות שפותחות את התורה: "בראשית ברא אלהים" במלוי, ובמלוי דמלוי, בגימטריא 5772.

"לעולם הוי"ה דברך נצב בשמים".

מובא בספר 'פתחי שערים' מר"א חבר זצ"ל (נוק' דו"א לד) על ידי המצות והתפלות עושים לשכינה קצת סמך. אבל אין זה בגלוי פנים, רק נשאר כל התקונים אלו גנוזים במקומו בסוד "לעולם ה' דברך נצב בשמים" גנוז לעתיד לבא. רואים שהפסוק "לעולם ה' דברך נצב בשמים", מרמז על האורות של השכינה שגנוזים בפרצוף ז"א שהוא בסוד אות ו', עד לעתיד לבא. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שאם נכפיל ו' פעמים את הפסוק "לעולם הוי"ה דברך נצב בשמים", כנגד הו' ששם הוא גנוז, נקבל 5772. לרמז שעד שנה זו הוא גנוז שם ולא יותר,

מליון ומאתים אלף ימים מהזמן שנכנסו לארץ ישראל.

וכן כתב האדמו"ר ר' יואל מסטמאר זצוק"ל ספר 'על הגאולה ועל התמורה' שמבסס על מדרש חז"ל (רות רבה ז, יב) "זאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר", רבי חנינא פתר קרא בישראל לשעבר היו מקלסין על הגאולה שנאמר "זה אלי ואנוהו", ועכשו על התמורה שנאמר "וימירו את פבודם בתבנית שור אכל עשב" אין לך מנוח ומשקץ ומשנה בשור בשעה שאוכל עשב. ומבאר שם באריכות שכל סוד עכוב הגאולה הוא במדרש הזה שהמירו את הגאולה "בתבנית שור אכל עשב" כמו בחטא העגל. ובאר הרמ"ז שליט"א שרבי יוחנן בן תורתא, מרמז בשמו על השור שהוא תורתא בארמית, והוא אמר לרבי עקיבה יעלו עשבים בלחייך, לרמז על כך שימירו את הגאולה בעשב הזה שהשור אוכל, וזה בלחיים כפיכול של רבי עקיבה שהוא שרש תורה שבעל פה, היינו שימירו את השפעת התורה שיוצאת מהלחיים [דיקנא] של רבי עקיבה להשפעת עשב שהשור אוכל, כמו בחטא העגל שהמירו את השפעת התורה בשור אוכל עשב. וכל זה עד שנת עש"ב כדבארנו. וכן מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (כב) ששבעה עשר בתמוז ר"ת עש"ב, לרמז על הפסוק "בתבנית שור אכל עשב", שמדבר על חטא העגל שחטאו בשבעה עשר בתמוז, ונשתברו הלוחות. וכן מובא בספר ה'לקוטים' להאריז"ל (תהילים צב) על הפסוק "בפרח רשעים כמו עשב", שמרמז על הענין הזה. וכן בחטא העגל היה מספר בני ישראל שש מאות אלף איש, ועוד שש מאות אלף נשים. כמו שכתוב (שמות יב, לו) "ויסעו בני ישראל מרעמסס ספתה כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף". ואם נחשב את מספר הימים שעברו מהזמן שנכנסו לארץ ישראל בשנת ב' אלפים תפ"ח, עד שנת תשע"ג, שהם 3285 שנים, כפול 365.2469 ימים לשנה, נקבל מליון ומאתים אלף ימים, יום כנגד כל אחד ואחת מבני ישראל שהיו בזמן חטא העגל, וכמו שכתוב (שמות לב, לד) "ויביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם". ורואים שהענין הוא בחינת "יום".

חד גדאיא: דזבן אבא בתרי זוזי. בגימטריא ה'תשע"ב.

וכן שם שפ"ו ר"ת הפסוקים (בראשית לח, כט) "ויקרא שמו פרח" (תהילים ככו, ב) אז ימלא שחוק פינו וילשוננו רנה". וכן מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) "הוא ישובך ראש ואתה תשובנו עקב". דדרך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין המשיח לנחש שהם אותו מספר כידוע. וכפי שמובא שם בתרגום ירושלמי עתידין הינון אליו לאליו למעבד שפוייתא בעיקבא בסוף עקב יומיא ביומוי דמלכא משיחא. וכן שם שפ"ו בגימטריא שכינה. ועם האותיות בגימטריא שטף שהוא שם הקץ כמו שכתוב (דניאל ט, כו) "וקצו בשטף" (יחזקאל יג, יג) "וגשם שטף באפי יהיה ואבני אלגביש". וכן מובא במכתב מהמקבל ר' משה אהרן הכהן שליט"א שחשש מאד משטף בכמה מדינות העולם בקרוב. וכן שם שפ"ו מרמז ב'הגדה של פסח': שפוך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו. וכן נסח ההגדה 'ואתא הקדוש ברוך הוא, ושחט למלאך המנות, וכו', חד גדאיא, חד גדאיא: דזבן אבא בתרי זוזי. עם המלים בגימטריא ה'תשע"ב.

וינתנה תקף קדשת היום.

מובא בלוח 'דבר בעתו' (א' תשרי) שרבי אמנון ממגנצא תקן את הפיוט המפרסם שלו לימים הנוראים 'וינתנה תקף' בשנת ד' אלפים תשע"ב. ויש כאן רמז נפלא לגאולה בשנת ה'תשע"ב, הפיוט מתחיל: וינתנה תקף קדשת

היום. כי הוא נורא ואים. ומרמז על יום אחד של הקב"ה, שהוא אֶלֶף שָׁנִים, עד ה' אֶלְפִים תשע"ב, ובו תנשא מלכותך. ויכון בחסד כסאך. ותשב עליו באמת. היינו אחרי היום הזה, נזכה לגאולה, שתנשא מלכותך ויכון בחסד – ע"ב כסאך וגו'.

עוד רמזים והוספות.

והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א שער"ב נרמז בפסוק (ישעי' כו, ט) "חבי כמעט נגע עד יעבר זעם". היינו שצריך לחכות עד הרגע, להשלים תשלום רע"ב. "עד יעבר זעם". והוסיף הרמ"ז שליט"א שרג"ע ר"ת הכתוב (במדבר כד, ט) "ראשית גוים עמלק". דכתוב זה מדבר על הראשית והחשיבות של עמלק, שהוא עד זמן הרגע בלבד, ואחר הרגע, ממשיך הכתוב "ואחריהו עדי אבד". וכן נגע מרמז בכתוב (תהילים ט, ו) "גערות גוים אבדת רשע שמם מחית לעולם ועד". וכן רג"ע מרמז על רע"ג ימי הריון וחבלי לדה, יחד עם ג' ימי הקליטה.

מצינו במדרש (ב"ר עה, ו) 'שור' זה משוח מלחמה שנקאמר "בכור שורו הדר לו", 'חמור' זה מלך המשיח שנקאמר "עני ורכב על חמור". ומבאר ה'שם משמואל', (וישלח תרפ"א) שור זה משוח מלחמה משיח בן יוסף, וחמור זה משיח בן דוד שנקאמר עני ורכב על החמור. רואים ששור וחמור זה סוד חבור שני המשיחין, וכן שור וחמור עם האותיות והתבות והכולל בגימטריא ה'תשע"ב. דשנה זו היא סוד חבור שני המשיחין, יסוד ומלכות. וכן משיח בן אפרים ויהודה בגימטריא ה'תשע"ב. וכן יוס"ף יהודה במלוי האותיות, עם ה'ט' אותיות, יו"ד, וי"ו, סמ"ך, פ"ה. יו"ד, ה"י, וי"ו, דל"ת, ה"י. בגימטריא 772. ובזהר (פנחס רמט) מבאר באריכות את ענין הלדה בב' שנים, ומשמע שם בכמה מקומות שעקר נקדת הלדה של ב' משיחין היא ב"ד בניסן. וכן יד' ניסן בגימטריא "פקד". ומובא ב'אור החיים' (שמות ג, טז) שהלשון "פקד" בכתוב שם, מרמז על הגאולה העתידה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שניסן בגימטריא יוסף דוד, המסמלים חבור ב' משיחים. וכן נבאר לקמן ששנת תשע"ב היא נקדת החבור בין ב' משיחין בתהליך של מאה שנה, ולכן משיח בן אפרים ויהודה בגימטריא ה'תשע"ב. וכן הכתוב (ישעי' ל, טו) "בשובה ונחת תנשעון בהשקט ובבטחה" בגימטריא בה'תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ששנת תשע"ב מרמזת בכתוב (שמות לב, יד) "וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמור".

מצינו בזהר (בראשית יח:): ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד יחודא דלתתא. "שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד". יחודא עלאה. דא לקביל דא. היינו שבשמע ישראל מעוררים את היחוד למעלה בתבת אחד. ובברוך שם משלימים את היחוד גם לעולמות התחתונים עד לעולם העשיה התחתון. ומובא ב'שער הפונות להאריז"ל (קריאת שמע ו') שפונות ברוך שם כבוד הן כנגד לאה שהיא בסוד מד"ת, כפי שמאריך שם. ואם נחשב אחד כפול מד"ת, היינו נחבר בין היחודא עלאה ליחודא תתאה, נקבל 5772. וכן מובא בספר 'ברית כהונת עולם' (מאמר כ' דרוש אנכי הסתר אסתיר) שהיחוד של שמע ישראל הוא בסוד המספר תשע"ב.

והוסיף הרמ"ז שליט"א שמזמור ע"ב בתהלים מדבר על מלך המשיח "יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו", והמזמור מסים, "כלו תפלות דוד בן ישי". המרמז על הסוף והקץ. ובאמת פסוק זה קשה, מה שיך שדוד יאמר על עצמו שכלו והסתיו תפלותיו, וכי דוד המלך מסים להתפלל, ומבאר לדברינו שדוד רמז שעד ע"ב, הוא מתפלל להמתיק את הגלות, ואחרי ע"ב כבר יש גאולה. וכן מבאר שם הרד"ק "כלו תפלות דוד בן ישי", כאשר ישתלמו נחמות אלה אז כלו תפלות דוד בן ישי, ולא אמר כלו זמירות או הודאות, אך תפלות מענייני כפרה וסליחה והצלה, כי כאשר ישתלם הכל וימלך מלך המשיח בן דוד לא יהיו צרכים לא כפרה ולא הצלה, ואז כלו תפלות דוד בן ישי. ולכן המזמור מסים, "כלו תפלות דוד בן ישי". דמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו האריז"ל: "השם שבו אהז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי" גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. וכן ב' פעמים דוד

בן ישי, בגימטריא **תשע"ב**. וכן אחרי פרק **ע"ב** נשארו עוד **ע"ח** פרקים בתהלים, כמנין **לחם** או **מזל**, לרמז על זמן השבע שיבא אחרי שנת תשע"ב. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (מעין גנים' ח"א יום א) ש"תפלות דוד" בגימטריא **תתק"ל** כמנין השנים המינימלי שנגזר לכל הגליות יחד. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שאם נכפיל **המלך דוד בן ישי** כפול מספר **י"ב** ששייך למלכות, [י"ב שבטים, י"ב צרופי שם אדני, י"ב קשוטי כלה, ועוד]. בגימטריא **5772**. וכן **המלך דוד בן ישי** בגימטריא **הנה הנה משיח בא**. וכן אם נכפיל את שם הוי"ה במלוי **ב"ן** המסמל את המלכות, בשמו של **דוד המלך "אדמוני"**, נקבל **5772**.

משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער נ' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמיטה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב מרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אסף יומין דחול, והענין פי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין פת"י ימיו, וה' גבורות כמנין פת"י שמאל, הרי אסף, ובהיותו בעץ הדעת נקרא אסף יומין דחול, יען פי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבו, והגלות הוא היות אלו האסף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות פי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא נוי עמודים, לכן אלו הם דגמת הקדשה "ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", והבן זה. פי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד "כל היום דנה" אסף שנינו. היינו שהפסוק "ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", מרמז על האסף החמישי שהוא בסוד "כל היום דנה", ונקרא בזה אסף יומין דחול, ועוד שבע מאות שבעים וחמש שנים באסף הששי [בסוד ה"נויים לעמודים", דמספר שש הוא בבחינת נ"ו ועמוד כידוע]. שבהם יש אחיזה לקלפה, ויש ערויב טוב ורע, ובשנת ה' אלפים תשע"ה יפרדו הטוב מרע. וזה חייב להיות תקופה לאחר שיבא המשיח וילחם ברע ויפרידו מהטוב. וכן רואים שהתורה הוסיפה "ואת האסף", עם אות ה', לרמז על ה' אלפים, היינו שהאסף הוא האסף החמישי. וכן אור חדש על ציון בגימטריא **תשע"ה**. וכן נסח ההגדה עשר מפות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים: דם, צפרדע, כננס, ערב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חשך, מפת בכורות: בגימטריא **5775** שעד אז יסתמו העשר מכות של הגאלה העתידה. וכן הפתוב "השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד" עם האותיות בגימטריא **5774**. ולכן מסתים בתבת "עד", שמרמזת על **תשע"ד**. ואחר כך נזכה למלה האחרונה "שתחפץ". והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שתשע"ה בגימטריא זה זמן גמר הבירור, ובגימטריא בניסן עתידים להגאל. ועם הכולל בגימטריא היא הגאולה על ידי דוד משיח צדקן.

מובא בפרוש ז'הר חי' מרבי יצחק אייזיק מקאמרנא זצ"ל (פקודי) שהגימטריא של כל האותיות א' ב' עם אותיות מנצפ"ך, כשמשבבים א' ועוד ב' ועוד ג' וכו', הוא **1775** לרמז על הפסוק של הקץ "ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", ומבאר על פי דברי המדרש שהבאנו לעיל שבחשוב הגימטריא של אותיות א' ב' מרמז הקץ. וכן ז' רועים, אברהם יצחק ישראל משה אהרן יוסף דוד עם המלים בגימטריא **1775**. וכן סימני כל השלחן ערוך הם **1705**. וזה גם הגימטריא של ארבע חיים, יורה דעה, חושן משפט, אבן העזר. לרמז שאדם צריך ב**70** שנותיו לחיות על פי מספר **1705** שהוא השלחן ערוך, ואז הוא זוכה למספר **1775** שהוא מספר הגאלה. והוסיף הרה"ג ר' יהודה אריה ספרין שליט"א ששמו של הרבי יצחק אייזיק יהודה קאמרנא זצ"ל בגימטריא **תשע"ב**. [השם המלא של הרבי היה יצחק אייזיק יהודה יחיאל מיכל, אבל כשחתם את שמו, חתם יצחק אייזיק יהודה מקאמרנא].

וכן רואים מהזהר (משפטים קיט: אחרי סח). ששבעים השנים של חבלי משיח התחילו בשנת תש"א, שמובא שם פד אעילת רישאה בין ברקהא. היינו בין נצח להוד. שאז מתחילה תחילת זעקתה מחבלי משיח, והוא בכניסת ראש השנה

תש"א, שהרי כל אֶלֶף שָׁנָה מתחלק לעֶשֶׂר מאות, שֶׁהוּן כְּנֶגֶד עֶשֶׂר סְפִירוֹת כְּנֹדַע, וּכְנִיסַת רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל שְׁנַת תש"א הִיְתָה הַנְּקֻדָּה שֶׁבֵּין הַמָּאָה שֶׁל הַנְּצִחַ לַמָּאָה שֶׁל הַהוּד בֵּין בְּרֻכָּהָ. כִּי בְּשְׁנַת תש"א הִתְחִילָה הַמָּאָה שֶׁל סְפִירַת הַהוּד. וְאִם חֲבֵלִי מְשִׁיחַ וְלֹדֵת מְשִׁיחַ נִמְשָׁכִים ע"ב שָׁנִים, יוֹצֵא שְׂבִיאַת הַמְּשִׁיחַ תְּהִיָּה בְּסוֹף שְׁנַת תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְיָגְדוֹר אֶהְרִנְזוֹן שְׁלִיט"א שְׁתשע"ב בְּגִימְטְרִיא נֶצַח דְּמִשְׁה הוּד דְּאֶהְרֹן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִשֶּׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁבֵּין בְּרֻכָּהָ עִם הַאוֹתִיּוֹת וְהַמְלִים בְּגִימְטְרִיא 300, כְּמִנְיַן הַשָּׁנִים מִתש"א עַד סוֹף הַשָּׁשֶׁת אֲלֵפִים שָׁנִים. וּבְרֻכָּהָ בְּגִימְטְרִיא רַכ"ח, כְּמִנְיַן הַשָּׁנִים מִתשע"ב עַד סוֹף הָאֶלֶף, דְּשָׁנָה זוֹ הִיא עֶקֶר נִקְדַת הַלְלָה בֵּין בְּרֻכָּהָ. וְכֵן רַכ"ח בְּגִימְטְרִיא כְּרוּב, וּמְזַמְרִים בְּזִמְרַר 'בֵּר יוֹחָאִי' "אַתָּה כְּרוּב מְמַשֵּׁחַ זֵיו אוֹרְךָ" וְיֵשׁ כֵּאֵן רִמְזוֹ שְׁנֹזְכָה לְאוֹר פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁל רֶשֶׁב"י, בְּמַשְׁךְ זְמַן שֶׁל כְּרִי"ב.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים כ"ח): שְׁמִינֵי בְּהוֹדָאָה, וְהוּא הוּד שְׁמוֹנָה יָמֵי חֲנֻכָּה, וּמִיָּד שְׁעָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה שְׂרָה כ"ה עַל יִשְׂרָאֵל בְּכ"ה פְּסָלִיו, וְזֶה הוּא חֲנֻכָּה חֲנ"ו כ"ה. רואים שֶׁהַזֵּהָר מְקַשֵּׁר אֶת הַסְּפִירָה הַשְּׁמִינִית שֶׁהִיא סְפִירַת הַהוּד, עִם "עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה", הַמְּסַמֵּל אֶת גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (וִיקְרָא ד.) שְׁמַקְשֵׁר אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ לְסְפִירַת הַהוּד. וְכֵן דָּוִד ע"כ בְּגִימְטְרִיא הוּד. וְכֵן הַבְּאֵנוּ לְעִיל מְדַבְּרֵי הַזֵּהָר (שֶׁלַח קס"ה). "עָלָה זֵית" זֶה מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ בְּנוֹ שֶׁל דָּוִד, וְזֶה הוּא שְׂרָמְזָה יוֹנָה בִּימֵי נֹחַ "וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה". וְכֵן הַפְּתוּב (תְּהִלִּים קי, ב) "מִטָּה עֲזָן יִשְׁלַח הוִי"ה מְצִיּוֹן" ס"ת חֲנֻכָּה. וְכֵתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל כַּחוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ בְּגְאֻלַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט חוֹקֵת תִּשְׁס"ג) עֲתִיד אוֹתוֹ מִטָּה לְמַסֵּר לְמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, לְכֵן נֶאֱמַר "מִטָּה עֲזָן יִשְׁלַח הוִי"ה מְצִיּוֹן". וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מְאוֹר עֵינַיִם' שֶׁהַפְּתוּב "עֲרַכְתִּי גֵר לְמְשִׁיחִי", מְרַמֵּז עַל גְּרוּת חֲנֻכָּה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'פְּרֵי חַיִּים' (קְאֻמְרָנָא) שְׁשִׁמְ"ן ר"ת גֵּר שֶׁל מְשִׁיחַ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'וְדַרְשַׁת וְחֻקְרַת' (ח"א ע' פ"א) שְׁמִשִּׁי"ח ר"ת מְתַגְּלָה שְׁמוֹנַת יָמֵי חֲנֻכָּה. וְכֵן ר"ת מְזוּזָה יָמִין חֲנֻכָּה שְׁמָאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'בֵּן אִישׁ חֵי' (חֲנוּכָה ד.) שְׁשִׁמוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ צְמ"ח, ר"ת צִיצִית מְזוּזָה חֲנֻכָּה, דְּג' מְצוּוֹת אֵלוֹ קְשׁוּרוֹת לְחֲנֻכָּה, כְּמוּבָא בְּשִׂאֵלְתוֹת דְּרַב אַחָאִי (כ"ו) מְזוּזָה מִיָּמִין, וְגַר חֲנֻכָּה מְשִׁמָּאֵל, וּבְעַל הַבַּיִת בְּטָלִית מְצִיצַת בְּאַמְצַע. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אַמּוֹנַת עֵתִיד' שְׁמִשִּׁי"ח בְּמִלּוֹי הַאוֹתִיּוֹת מ"ם שִׁי"ן יו"ד חֵי"ת, בְּגִימְטְרִיא הַדְּלָקַת גֵּר חֲנוּכָּה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'שְׁבִילֵי פְּנֹחֵס' שְׁזֵית בְּגִימְטְרִיא אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ. וְכֵן הַנִּסְחַ שֶׁל בְּרֻכּוֹת חֲנֻכָּה, בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנּוּ לְהַדְּלִיק גֵּר חֲנוּכָּה: שְׁעֵשָׂה נְסִים לְאַבוֹתֵינוּ בְּיָמֵים הָהֵם בְּזְמַן הַזֶּה: שֶׁהַחֲיִינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזְמַן הַזֶּה: בְּגִימְטְרִיא 5772.

מוּבָא בְּלִקוּטֵי תוֹרָה' לְהָאֲרִיז"ל (מִקֵּץ) "וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים" הִנֵּה "שְׁנַתִּים יָמִים" גִּימְטְרִיא תש"ל, רוֹצֵה לֵאמֹר כִּי בְּכָל שָׁנָה שִׁס"ה יָמִים, וּב' פְּעָמִים שִׁס"ה הוּא תש"ל, וּכְלָלוֹת ו' אוֹתִיּוֹת שִׁס"ה שִׁס"ה גִּימְטְרִיא תש"ל, כְּמִנְיַן אֲדוֹנֵי פְּשׁוּט וּמְלוּאוֹ גִּימְטְרִיא תש"ל, וְהוּא נִקְרָא קֵץ הַיָּמִין לְמַעְלָה. וְהֵרֵב גְּלִזְרִסוֹן מְבָאָר שָׂאֵם ל"ו שָׁנָה נִמְשַׁכַּת הַתְּגָלוֹת קֵץ הַיָּמִין לְמַעְלָה, צְרִיךְ עוֹד ל"ו שָׁנָה לְהַתְּגָלוֹת קֵץ הַיָּמִין לְמַטָּה. וְשׁוּב נִקְבַּל אֶת תשע"ב. וְכֵן בִּי"ת שִׁס"ה בְּגִימְטְרִיא ה'תשע"ב. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁהָאֲרִי מְדַבֵּר עַל קֵץ הַיָּמִין לְמַעְלָה, לְכֵן הוּא נוֹתֵן רִמְזוֹ שֶׁל שִׁס"ה שִׁס"ה, כִּי שִׁס"ה מְרַמֵּז עַל יָמוֹת הַחֲמֵה שֶׁהִיא בְּחִינַת זְכַר הַמְּסַמֵּל אֶת הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְאִם נַעֲשֶׂה אֶת אוֹתוֹ גִּימְטְרִיא שֶׁל הָאֲרִי עַל שְׁנַת הָעֵבוֹר שֶׁהִיא שִׁפ"ג יָמִים ב' פְּעָמִים שִׁפ"ג הוּא תש"ל, וּכְלָלוֹת ו' אוֹתִיּוֹת שִׁפ"ג שִׁפ"ג גִּימְטְרִיא תשע"ב. דְּשְׁנַת עֵבוֹר מַחְבֵּרַת אֶת הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְתַחְתּוֹן בְּסוּד חֲבוּר זְכַר וְנִקְבָה שִׁיּוּצַר עֵבוֹר, וְהָעֵבוֹר מוֹלִיד אֶת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן שְׁנַת תשע"א הִיא שָׁנָה מְעַבְרַת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ שִׁישׁ קֵץ בְּשָׁמִים וְקֵץ בְּאָרֶץ, וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: (יִלְקוּט שְׁמוּאֵל פ"ח) יֵשׁ פְּקִידָה שֶׁהִיא בְּשָׁמִים, שְׁנֹאֲמַר "יִפְקֹד ה' עַל צְבָא הַמְּרוֹם". וְיֵשׁ פְּקִידָה לְאָרֶץ שְׁנֹאֲמַר "פְּקִדַת הָאָרֶץ וְתִשְׁקָקָה". וְכֵן ב' פְּעָמִים עֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת, כְּתָר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֲרַת, נֶצַח, הוּד, יְסוּד, מְלָכוּת, בְּגִימְטְרִיא 5736. דְּב' פְּעָמִים י'

וגם אם אינך מאמין יותר לקצין, ואתה חושב אולי יש פרושים אחרים **בכל המקומות שהבאנו מהזהר**, מתר לך לחשש מצד הספק אולי זה אמת, והרי מלחמת גוג ומגוג היא פקוח נפש של כלל ישראל, וגם על ספק פקוח נפש מחללין את השבת, וביבולתך להציל רבים מישראל על ידי קיום דברי חז"ל ללמוד ענינים של פנימיות התורה, ובפרט ללמוד בספר הזהר הקדוש. וכן שמעתי בשם האדמו"ר מהאלמין שליט"א **שרבי שמעון בר יוחאי בגימטריא מלחמת אדום ופרס**, שבזכות שלומדים תורתו נצולים מהמלחמה הזאת. והוסיף הרמ"ז שליט"א שיש רמז בגמרא (ברכות ט.) כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו **בשעת הדחק, אותיות ה'תשע"ב**. וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א **"כי מציון תצא תורה"**, היינו התגלות סודות התורה, שעקר מקורו הוא מציון וירושלים, והגאולה תלויה בלמוד הקבלה, ועל ידי זה תתגלה קמעה קמעה תורת משיח צדקנו, והיא תורת ארץ ישראל.

כתוב (שיה"ש ב, ח) **"קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות"**. ומצינו במדרש (שיה"ש ב, כב) **"קול דודי הנה זה בא"**, זה מלך המשיח בשעה שהוא אומר לישראל אתם נגאלין. וכן מובא במגלה עמקות' (שמות) **"קול דודי הנה זה בא"** שהגיע קץ הגאולה. ושמעתי מהרה"ג ר' יהונתן ג. שליט"א שהכתוב הזה מרמז על התהליך של מאה שנה. **"הנה"**, בגימטריא ששים, לרמז על הששים שנה הראשונות של התהליך. **"הנה זה"**, בגימטריא ע"ב, שאז מתחיל התהליך של ביאת המשיח, ובתוספת תבת **"בא"**, מגיעים לע"ה שאז נשלם התהליך של ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א, ש"בא" אותיות אב, שהוא החדש של לדת משיח. וכן **"זה"**, מסמל את היסוד בסוד משיח בן יוסף כמובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' ראה). ועוד נראה להוסיף ש"קול" בגימטריא 136, כנגד השנים מת"ר שהתחילה תקופת עקבתא דמשיחא, עד תשל"ו שבו התגלות קץ הימין למעלה כדלעיל, **"דודי"** בגימטריא 24 כנגד השנים מתשל"ו עד תש"ס, שעל זה ממשיך הכתוב **"הנה"**, כנגד ס'. ו"זה", כנגד ע"ב, ו"בא", כנגד ע"ה כדלעיל.

וכן שם מ"ב יחד עם אותיות קר"ע שט"ן, שהן חלק ממנו, בגימטריא תשע"א ועם הפולל תשע"ב. שהרי **"אנא בכח"** מיסד על שם מ"ב, והפיסקא קר"ע שט"ן היא כנגד צד הגבורה שבשם מ"ב שמשם באה הנקמה. **וכן ציון ירושלים יהודה בגימטריא תשע"ב**.

מצינו בזהר (בא לו.) שמבאר הכתוב **"ופסח ה' על הפתח"**, על שני הדמים דם פסח שהיה **"על הפתח"**, ודם מילה שהיה על **"פתח הגוף"**, דהיינו נקרא פתח הגוף, ובפסיחה זו רפא הקדוש ברוך הוא את המילה של בני ישראל, ובזכות שתי מצות אלו נגאלו ישראל ממצרים. וכן הגאולה העתידה תהיה בזכות מצות מילה, כפי שאומרים בברכת המילה **על פן בשכר זאת. אל חי חלקנו צורנו. צוה להציל ידידות שארנו משחת. למען בריתו אשר שם בבשרנו**. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שייסוד ברית מילה בגימטריא ה'תשע"ב. וכן הנסח שאומרים בברית מילה, בפיוט 'יום ליבשה', ושוב שנית לקדשה. ואל תוסיף לגרשה. ר"ת בגימטריא **תשע"ב**.

מובא בספר הלכותים' להאר"ל (פ' אחרי ע' רכג) **שאד"ס**, ר"ת אדם, דוד, משיח. דג' אלו שכיכים לאותו מזל ולאותו שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו לבד התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה איש בשנת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך לבד. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן **ב' תתפ"ו** בגימטריא דו"ד במלוי האותיות דל"ת ו"ו דל"ת עם האותיות. וכן

תתפ"ו מרמז בכתוב המדבר על הכנת מנחה (ויקרא ב, ו) **"פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. ויש כאן רמז שהמספר תתפ"ו קשור עם הכנת המנחה, שהיא הכנת המלכות והכנת הגאולה כדלעיל. ואחרי שיש **"פתות"** אפשר ליצק שמן המשחה ולהמליך את המלך, כהמשך הכתוב **"ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. וכן הכתוב (ויקרא יח, יב) **"וימשח אתו"** בגימטריא **תשע"א**, ועם הפולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן **ב' אלפים תתפ"ו**, בגימטריא מנחה סלת מחבת מרחשת חלות רקיקים. שהם שמות הה' מנחות המסמלות את ספירת המלכות. וכן **ב' פעמים דוד בן ישי**, בגימטריא **תשע"ב**, דב' פעמים דוד בן ישי מרמז על הפעם השנייה שדוד בן ישי מלך. וכן מובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל: **"השם שבו אהז דוד בן ישי, דוד בן ישי"** גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. וכן תולדות דוד המובאים בסוף מגלת רות, ונאלה תולדות פֶּרֶץ פֶּרֶץ הוליד את חֲצִרוֹן: וחצרון הוליד את רם ורם הוליד את עמינדב: ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון הוליד את שלמון הוליד את בעז ובעז הוליד את עובד: ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד", בגימטריא 5775. לפי החשבון שאות מ"ם סופית היא מספר שש מאות ואות נר"ן סופית היא מספר שבע מאות ואות פ' סופית מספרה תשע מאות.

אמרו המקובלים שכל מנהיגי הדור האחרון הם משורש משיח בן יוסף, ובודאי מרן הגר"ש ששמו **יוסף**, וכן **שלום** הוא יסוד בבחינת יוסף כידוע. בנוסף רואים בטבלה, תיבות **יוסף שלום הצדיק משיח אמ"ת**. הדילוג **משיח** הוא **בשש** אותיות המרמז על משיח בן יוסף ששייך למספר שש. הדילוג **הרב אלישיב** במספר מ"ח מרמז על האות הראשונה והאחרונה של **משיח**. וכן מצינו בזהר [תיקונים לח:]: שהקרשים במשכן היו בבחינת אות ו', המסמלת את יוסף. וכן **יוסף שלום** בן חיה מושה ר"ת **משיח**. ו**אלישיב** עם האותיות בגימטריא **משיח**. וכן **אלישיב** מרמז על הגאולה, ששם **אל** המסמל את החסד שגואל, **ישיב** ויגאל את ישראל בב"א. וכן מצינו בזהר [תיקונים סז]. שמקשר את הגאולה שתבא משם **ע"ב** לפסוק **"ושבתי בשלום אל בית אבי"**, ומבאר שם **שלום** מרמז על ב' משיחים. יוצא שהפסוק הזה שקשור לשם **ע"ב**, מרמז גם על השם **שלום**, וגם על השם **אלישיב**, **"ושבתי בשלום"**. ונביא את דברי הזהר: **"ובשלום תובלון"**, ש' שלשת האבות, ו"ו שני משיחים, **מל"ב** של **ובשלום** עולים **לע"ב**, וזהו שנאמר **"ושבתי בשלום אל בית אבי"**. וכן **אליש"ב** ר"ת אחכה לו בכל יום שיבא. ור"ת הכתוב [בראשית מה, ט] **"כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון"**. וכן מקום מגוריו ברחוב **חנן**. **"עת לחננה פי בא מועד"**. ומספר הבית 10 המסמל **מלכות**. וכן יום הולדתו **א' ניסן** הוא זמן של גאולה, וראש השנה למלכים. וכן ידוע שיש מכתב מסבו בעל ה'לשם' עליו שהוא ינהיג את עם ישראל עד ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' דוד כץ שליט"א שיוסף שלום בן אברהם חיה מושה ר"ת **משיח ב"א**. והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שיוסף שלום בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, **נחמיה בן חושיאל** עם האותיות. והוסיף הרה"ג ר' י' ש, צור שליט"א שיוסף שלום בן חיה מושה בגימטריא הכתוב המרמז על הקץ **"ויכלו השמים והארץ וכל צבאם"**. וזה גם המספר של **ממקומך מלכנו תופיע**. [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א]. וכן הר"ת של רבנו יוסף שלום אלישיב הוא גם ר"ת של **אמן יהא שמיה רבא**.

ע"ב שורות בשירת האזינו.

ועוד נראה להוסיף על מה שהבאנו מבני משפחתו של הרה"ג ר' יצחק שלמה זילברמן זצ"ל שיש להם מסכת מהגר"א על שנת תשע"ב כשנת קץ, היוצאת מפסוקי שירת האזינו. על פי מה שמובא בהנהות הגר"א על מסכת סופרים (יב, ח) ששירת האזינו נכתבת על פני **ע"ב** שורות בספר תורה. היינו **ע"ב** שורות, ועוד קבוצת שורות מלמעלה ומלמטה, שנחשבות **כב'**, יחד **ע"ב** שורות. ורואים עוד קשר בין שירת האזינו למספר **ע"ב**, שמתחלק לע' שנים חבלי לדה, ושנותים

לדה. ונביא העתק של שירת האזינו כפי שכתובה בספר תורה, ונראה שהע"ב שורות יש להן צורת ס' סתומה שמרובת משתי אותיות ד', ומסמלת בזהר את הרחם שמשם יוצא הנלד. וכן השירה העליונה והתחתונה, מרובות כל אחת משש שורות, המסמלות את משיח בן יוסף שהתקופה מיחסת אליו. והפנה השמאלית התחתונה בשתי הקבוצות, היא ס' סתומה. וכן האותיות בקצות השורה העליונה, ו' של "ואעידה", י' של "ידעת", ק' של "קהל", מ' של "תמם" בגימטריא יוסף. וכן מובא בספר 'מנחת שי' שהפסוקים מ"האזינו" עד "וישמון ישורון" שמתחילה הגלות, עוברת התחלת הפסוקים לטור השמאלי. ואחר כך שוב חוזרים לצד ימין, מהפסוק "כי אשא אל שמים ידי" ששם מתחילה הגאולה שבאה מקץ הימין.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ330 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור השבוע בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות, וכל ההוספות שנוספו עד היום.
לשלוח בקשה למייל.